

trouwde. Enfin — dat was altijd zo op bruiloften, dan werd de bruid gevierd.

Pogend Suzes dwalende blik te vangen, bukte hij zich tot haar over, hees-fluisterend: „Suze, lieveling, nu ben je mijn vrouwtje. . . . mijn vrouw, Suze. . . .”

Maar Suze knapte zijn intimiteit af door hardop te schertsen, nerveus spelend met haar handschoen: „ja, zeker, we zijn zelfs twee maal getrouwd, ik ben dubbel je vrouw”.

Teleurgesteld glimlachte hij toch en wilde haar tot zich trekken. Maar zij weerde hem lachend af, waarschuwend wijzend op de koetsier vóórin. Ze waren een poosje stil. Toen vroeg hij ineens treurig: „waarom heb je de bloemen niet meegenomen!”

Hij was zo deemoedig en het leek haar nu ook zo hardvochtig hem dit te hebben aangedaan, dat ze beschaamd opschrok.

„Och ja”, loog ze, „hoe kon ik diè vergeten”, en uit berouw reikte ze haar blote rechterhand. Hij lachte al weer, gelukkig: „’t Is niets hoor, het was ook zo’n drukte vanmorgen, je kon er niets aan doen”.

Suze, bang, dat hij weer intiem ging worden na haar toenadering, begon rad te praten. Hoe laat was het? Leuk weer, hè? Hoe laat precies ging de trein? Had hij éne notie hoe Brussel er uit zag?

Na een uurtje waren zij in Werendorp, waar men moest overvaren naar de stad.

In de trein troffen zij — gelukkig! — geen lege coupé en Suze ging, ten overvloede, wat van haar man af zitten, opdat men hen niet voor pas-getrouwd zou aanzien.

Om zeven uur in de avond waren ze in Brussel en reden regelrecht naar het door van Larn opgegeven hotel. Nadat ze zich wat verfrist hadden, wilde Suze dadelik naar beneden om te dineren, beweerend dat ze „ontzettende honger” had.

Ze leek nu uitgelaten, wist over alles wat ze zagen iets grappigs te zeggen. Ze sprak, rad en vol grove fouten, frans met de kellners, waarom Herzberg haar zeer bewonderde. Zelf kende hij geen enkele vreemde

taal en had, zoals véle Nederlanders, die hun roemrijke voorouders zijn vergeten en het gunstige heden niet zien, een onbegrensde eerbied voor elke niet-hollandse taal. En omdat hij ook Suzes onbeholpen zinsbouw niet kon horen, prees hij zich-zelf een bezonder knappe vrouw te bezitten.

Nico mocht eigenlijk geen drank gebruiken. Maar één keertje zou toch geen kwaad doen — champagne moesten ze drinken, hè?

„Ja, ja, champagne”, stemde Suze toe en dronk, veel meer dan haar man.

„Vanavond. . . . vanavond. . . .”

Haar oogen schitterden en haar wangen gloeiden. Zij sprak voortdurend en lachte om alles.

Nico verwonderde zich hoe langer hoe meer. Gedurende hun engagement was zij een stille teruggetrokken. . . . dáme haast geweest en nu ontpopte zij zich weer tot een geestig kind vol scherts en vrolijkheid. Hij werd ook opgewonden en blikte haar verliefd toe.

„Vanavond. . . . vanavond”, zeiden zijn oogen.

Toen het diner gedaan was — Suze had het zo lang mogelijk gerekt — was zij ten einde raad. Ze wou niet denken aan wat nu volgen ging en vooral, vooral niet tegelijk met hem naar boven gaan.

„Moet je niet een krant inzien in de leeszaal? dan ga ik vast; ik ben wat moe en moet noch een en ander uitpakken?”

„Goed”, vond Nico gedwee, „dan kom ik over een half uurtje?”

„Ja. . . . ja, dat zal dan. . . .” aarzelde ze, angst in haar blik. . . . „ja, ja, natuurlijk over een half uurtje kom jij”, voegde ze er toen haastig bij met een vreemde glimlach.

Loom ging ze de trappen op, haar oogen neer, haar armen verslapt. In haar kamer, waar zij de deur sloot, liep ze met trage schreden ineens door naar de spiegel. Op de tast knopte zij het electries licht aan en daar stond zij, in de spiegel, heel slank en fragiel en met grote koortsige oogen in haar